

Servei de documentació: "Viacrucis"

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Parròquia de Sant Nicolau – Bellpuig	152
Títol	Viacrucis	
Font	Alfons Busto	
Data	Any 2017	
Publicat	13 d'abril de 2016	

VIACRUCIS

PRIMERA ESTACIÓ: JESÚS ÉS CONDEMNAT A MORT

Us adorem, Senyor, i us beneïm ...

MARC

Pilat havia declarat: «Jo no li trobo res per a poder-lo inculpar»

I, no obstant això, als pocs minuts dictava la sentència. L'expressa no amb paraules sinó amb un gest fred: «Jo sóc innocent de la sang d'aquest home. Això és cosa vostra».

Abans de ser condemnat per Pilat i pels crits de la multitud, Jesús ja havia estat «condemnat» per la traïció d'un amic, per la son, per l'abandó i l'apostasia d'uns altres amics.

Ell, que no havia vingut al món per jutjar-lo, sinó per salvar-lo, ara és condemnat per tots. Ell, que havia vingut a ser l'Emmanuel, el Déu-amb-nosaltres, ara se'l treuen de sobre sense miraments: «Fora, fora! Crucifica'l!».

CORESPONSABILITAT

Les nostres condemnes. Els nostres judicis durs i inapel·lables. Les sentències que pronunciem amb tanta facilitat i rapidesa. Les classificacions fàcils. La nostra manera expedita de «liquidar» una persona que ens fa nosa, posant-li a sobre una etiqueta superficial i... impossible d'eliminar. L'animositat que posem a l'hora de descobrir i denunciar els defectes dels altres...

Senyor, feu-me entendre que quan adopto el paper de jutge, i «maltracto» als meus germans ajusticiant-los amb veredictes de condemna o de descrèdit, no elimino a ningú més que a Vós, el just.

SEGONA ESTACIÓ: JESÚS CARREGAT AMB LA CREU

Us adorem, Senyor, i us beneïm ...

MARC

Els erudits no es posen d'acord sobre la forma de la creu de Jesús. Discussions acadèmiques. Tant se val la forma d'aquell instrument que li desfeia l'esquena prou malferida pels cops de la flagel·lació.

La creu no és res més que el «signe» exterior del pes que li aixafava el cor.

Damunt aquell cos martiritzat s'amunteguen els dolors, les angoixes, les penes de tota la humanitat. En la seva creu du el pes insuportable de la creu de milions de criatures.

El seu cos esdevé el continent sense fronteres del dolor humà.

Cap sofriment és estrany a aquella creu de Crist. Per això pesa tant! «Aquí teniu l'home!».

Heus aquí l'home que carrega damunt seu el sofriment de tots nosaltres, els seus germans.

La creu n'és el signe, el sagrament del sofriment dels homes que Déu accepta, que Déu carrega damunt la seva espatlla.

Crist es fa seu també, en aquest moment, del teu sofriment. I ara camina tentinejant.

Aquí teniu l'home! «Aquí està el qui carrega, suporta, du la nostra angoixa»

ACTUALITAT

Tots aquells damunt els quals cau, de manera imprevista, la creu. Just aquella que no esperaven. Aquella que ve a tirar per terra els seus somnis, a desbaratar els seus

projectes, a devastar les seves aspiracions més legítimes, a demolir les seves esperances:

- Una desgràcia cruel, fulminant.
- La pèrdua d'una persona indispensable per a la família.
- Una notícia que et deixa sense respiració,
- Una malaltia que estén una ombra d'incertesa sobre el futur.

Senyor, us ho demano, no tingueu en compte els meus gemecs. No us prengueu seriosament les meves exageracions, quan descobreixo propera una creu futura. Feu-me conscient que cada creu rebutjada és un pes que cau damunt vostre. Convenceu-me que no és possible seguir-vos fins al calvari, com un turista, sense dur res a sobre. Perquè sense du res a sobre quedo inexorablement clavat en la meva mediocritat.

Amb Vós, només es pot fer camí aferrat a tronc rugós de la creu que mai és bonic de mirar...

TERCERA ESTACIÓ: JESÚS CAU SOTA EL PES DE LA CREU

Us adorem, Senyor, i us beneïm...

MARC

No importa que l'evangeli no reculli les tres caigudes, i que només ens ho recordi la tradició i en la fantasia popular. Després d'aquella nit terrible, Jesús devia estar completament extenuat, al límit de la seva resistència. Sense forces, desfet, destruït. No podia seguir caminant. Ho devia fer feixugament, ensopegant penosament.

La seva esquena és fràgil com la meva, com la teva. I el pes l'aixafa.

En aquesta caiguda crec que es pot posar de relleu, sobretot, la soledat del condemnat. Envoltat de soldats que l'atien, i d'una multitud que crida, Crist està tràgicament sol. Només per suportar el dolor del món. Només per portar el pecat dels homes i de les dones.

Aquesta solitud esclafa Crist contra el terra més que la creu...

ACTUALITAT

- El drama de la solitud dels ancians, als qui se'ls considera com un destorb, marginant-los de la nostra «civilització del benestar».
- Els qui són considerats com una càrrega: aturats, emigrants...
- Les persones que són rebutjades i menyspreades com inútils.
- Els qui no són com els altres.
- Els «exclosos», els marginats, les víctimes dels racismes (color de la pell, ideologies polítiques, confessions religioses).

- El pobre home, reduït a ferralla, que ha sortit de la presó i veu que tot és buidor al seu voltant, fins i tot en l'àmbit familiar. Les persones «honrades» fugen d'ell com d'un empestat.
- El desconegut que marca el número de telèfon de l'esperança, sense cap motiu, només per sentir una veu que soni a humanitat.
- La persona que busca alguna cosa entre la gent del carrer i es lamenta: «Estic a punt d'explotar. Només veig rostres que no em miren».
- L'esposa que confessa: «A la nit només masteguem pa i silenci».
- La vídua que expressa la seva il·limitada desolació: «No tinc amics i espero la mort mirant el televisor».
- La mare soltera que demana ajuda i només troba el menyspreu general.

CORESPONSABILITAT

A nivell personal:

- Quan, pels motius més variats i mesquins, no acceptem a certes persones.
- Quan «aïllem» a algú a causa dels nostres prejudicis.
- Quan neguem l'almoïna d'una mica del nostre temps a qui voldria explicar-nos la lletania de les pròpies desgràcies.
- Quan ens tanquem a escoltar, a comprendre a qui pensa diferent...

Senyor, quan aixequiu la cara, extraviat, després de caure, feu que us aculli amb la meua mirada carregada de compassió i complicitat amorosa.

Feu-me atent i present a tantes criatures que travessen el túnel de la solitud.

Que la meua mà estigui sempre a punt a expressar el gest de l'amistat, sense caure mai en la temptació d'aixecar murs de separació, rebuig, o indiferència.

QUARTA ESTACIÓ: JESÚS TROBA LA SEVA MARE

Us beneïm, Senyor, i us adorem...

MARC

Aquesta, sí que és una trobada veritable.

Al llarg de la via dolorosa ningú reivindica el dret als primers llocs.

Només cal una mirada. I, potser, en la de la mare, s'albira una pregunta dramàtica, però molt natural: On són? T'han abandonat? On és la gent que et seguia i et venien a trobar?

On ha anat a parar el primer nucli de la «església militant», vençuts ja en la primera baralla contra la son, a l'hort de les oliveres? I la multitud que volia fer-lo rei? ¿I els cecs, els leprosos, els invàlids, els malalts curats?

Al llarg de la via dolorosa, la Verge ha trobat al fill per assegurar-li que encara podia comptar amb aquell «sí» que l'havia fet mare. Enmig del remolí dels «no» del rebuig, perdura sempre aquell «sí» de l'acceptació, de la disponibilitat, de la col·laboració.

I Crist pot prosseguir el seu camí...

ACTUALITAT

Aquesta estació ens suggereix la trobada amb un tipus particular de mares. Aquelles per a qui el «sí» és tremendament difícil. Vull dir les mares que tenen un fill deforme en el cos, o disminuït psíquic.

No hi ha res a afegir. Perquè només el silenci aconsegueix respectar un dolor tan profund i no augmentar l'esquinç de certes situacions «impossibles».

La Verge sap on trobar el seu fill. No obstant això, no sempre aconsegueix «trobar-se» amb nosaltres. No ens troba on hauríem d'estar. Som especialistes del «no ser» i del «no estar». Som hàbils per a no deixar-nos trobar en les cites decisives, per faltar a les cites més compromeses.

A quantes cites hem faltat durant la nostra vida, en el nostre testimoni religiós.

Senyor, enmig d'una multitud anònima has sabut descobrir la presència de la teva mare.

Una presència «diferent» de les altres. Una trobada feta de discreció i de silenci, sense gestos exteriors. També jo vull deixar-me trobar per tu.

Vull estar al meu lloc.

Que no et desil·lusioni massa.

Que no desil·lusioni mai les esperances dels germans que et busquen i em busquen.

CINQUENA ESTACIÓ: SIMÓ DE SIRENE AJUDA JESÚS A PORTAR LA CREU

Us adorem, Senyor i us beneïm...

MARC

«Quan sortien van trobar un home de Cirene, que es deia Simó, i l'obligaren a portar la creu de Jesús».

Simó de Cirene és un mosso de corda ocasional, que ha tingut la gran sort de donar un cop de mà a Déu vacil·lant sota un pes desproporcionat.

És veritat que l'encàrrec no era afalagador. Els soldats agafen el primer que passa i que sembla tenir el que es requereix per a aquella necessitat, i li obliguen de males

maneres: «Au!, de pressa, posa't allà... càrrega la creu, sinó no hi arribarem mai... aquest se'ns mor pel camí. Au va!, i deixa de queixar-te».

Ell, per descomptat, al principi no es devia entusiasmar massa amb l'«honor» que li han deparat. Quina caram! ja havia suat prou al camp aquell dia. Tenia tot el dret d'arribar tranquil·lament a casa sense haver-se de ocupar de desgràcies alienes. I molt menys de les d'un condemnat a mort, un desconegut. Ell era una persona honesta i treballadora. Ell mai havia fet mal a ningú. Només es preocupava de les seves coses. I ara, per què li complicaven la vida obligant-li a fer allò?.

No obstant això, és bonic pensar què devia pensar Crist d'ell: "Què bé! Un que ve ajudar-me!". I devia prescindir de si era o no una persona carregada de virtuts o de defectes, honesta o poc recomanable. I és que Déu per jutjar-nos no necessita els nostres complicats i enredats test psicològics.

Per a ell una persona es defineix també a través d'un simple gest: l'oferiment d'un got d'aigua, d'un tros de pa, d'una mica de companyia. Qualsevol gest que fixi a una persona en perspectiva d'amor i, per això, d'eternitat.

ACTUALITAT

Sempre que cedim a la temptació de passar de llarg davant la creu dels altres fingint no adonar-nos; o argumentant “jo ja he fet prou”; “a mi no em toca”; “jo, què puc fer?”; “a mi, què m'expliques?”.

Sempre que no ens deixem molestar per algú que considerem poc grat, o que arriba en el moment menys oportú, i no respecta les normes socials, que no anuncia la seva visita, o altera les nostres costums...

Senyor, esborra del meu vocabulari l'expressió «a mi què m'expliques!». I també aquella altra: «Ja t'he ajudat prou».

Quan es tracta de la creu d'un germà, sempre hi tinc alguna cosa a veure amb el seu problema, doncs també és un problema teu...

I quan pensi que ja he fet massa, sempre em queda per fer... tota la resta.

SISENA ESTACIÓ: LA VERÒNICA EIXUGA EL ROSTRE DE JESÚS

Us adorem, Senyor i us beneïm...

MARC

Tampoc aquesta estació és del grat dels historiadors. Hi ha qui voldria treure del *via crucis* a aquesta dona que va fer un gest que no recull cap evangeli. Voldrien fer fora de la narració de la passió a aquesta intrusa de la misericòrdia.

No obstant això, ai! si ens «saltem» aquesta estació. Seria la desqualificació d'un món poblat d'animals, equipats de raó i d'un robust... cor de pedra.

Si Crist, al llarg de la vida dolorosa, no hagués trobat ni tan sols una persona capaç de complir el gest de la Verònica, –un mocador que eixuga furtivament el rostre desfet pel cansament i cobert de suor, sang i escopinades– aleshores, de veritat, m'averkonyiria de ser persona.

Per sort hi ha aquesta dona amb el seu mocador. Tots la necessitem. Perquè se'ns reconegui, com a mínim, un bri de dignitat...

ACTUALITAT

També avui, hi ha gent de la manera de ser de la Verònica.

Són les persones que tenen el coratge de fer un gest que no resol res. Un gest petit, insignificant, inútil, desproporcionat a la gravetat i la complexitat de la situació.

I, tot i això, aquests foscos professionals d'un «gest de no res», són els qui fan creïble el terme «progrés». Ells, no tenen la pretensió de resoldre «els problemes globals», s'accontenten amb resoldre el minúscul problema d'aquell sofriment que tenen davant els ulls i, del qual, ningú se'n preocupa.

Davant les necessitats, quantes discussions acadèmiques, quanta xerrameca, quants projectes grandiosos...

Senyor, doneu-me la força del gest «que no resol res».

No estic cridat a resoldre tots els problemes del món. He de començar per resoldre el petit problema de la pobre persona que espera alguna cosa de mi... D'aquell que té gana i fred; del qui se sent sol i impotent davant els grans especialistes que afronten i resolen els problemes globals... Mentrestant, però, es conforma amb el «gest que no resol res», però que ell necessita. El gest, sorprenent, de la persona que surt del propi egoisme i posa al descobert el seu propi cor.

SETENA ESTACIÓ: JESÚS CAU PER SEGONA VEGADA

Us adorem, Senyor i us beneïm...

MARC

«Torna una altra vegada i els troba adormits, és que els ulls els pesaven; ells no sabien què contestar...». Vet aquí que tot i que Simó de Cirene l'ajuda, cau per segona vegada. Està acabat. Ja no pot més.

En aquesta nova caiguda Crist és empès també per les nostres recaigudes. Per la nostra voluntat adormida. Per les nostres fogositats que, poc a poc, s'han apagat, quasi petrificat. Pels nostres ulls carregats, que no assoleixen albirar horitzons prou amples. Crist porta el pes de la nostra debilitat, de la nostra feblesa. Crist porta el pes del nostre pecat habitual.

ACTUALITAT

Intentem desgranar el rosari de les misèries quotidianes de tanta i tanta gent:

- Els aldarulls de cada dia.
- Els escàndols freqüents del marit violent i begut.
- Les acostumades desil·lusions de qui busca desesperadament treball.
- L'habitual angoixa pel fill que freqüenta certes companyies equívocues (la droga i segons quin vicis, malauradament, són alguna cosa més que una sospita preocupant).
- Els neguits repetits pels diners que no arriben.
- Les lletres de sempre que vencen.
- Les diàries ocupacions banals.
- Les acostumades infidelitats que cal suportar en silenci.
- Els monòtons i interminables dies
- Les acostumades crisis...

Senyor, guariu-me del contagi del costum, de la temptació del cansament.

Que el meu lliurament tingui sempre la frescor i l'espontaneïtat del primer dia. Que la meva fidelitat no sigui pesada i resignada.

Vull reinventar, cada dia, el significat del meu compromís.

Senyor, no pretenc envellir a força de costum.

I... permeteu-me caure en la temptació d'estar despert.

VUITENA ESTACIÓ: UN GRUP DE DONES PLORA PER JESÚS

Us adorem, Senyor, i us beneïm...

MARC

«El seguia una gran gentada del poble; moltes dones feien mostres de dol i el planyien. Jesús es girà cap a elles i els digué: Filles de Jerusalem, no ploreu per mi; ploreu més aviat per vosaltres mateixes i pels vostres fills».

Aquelles dones sens dubte se sentien impulsades per un sentiment de sincera pietat. A la vista d'aquell home que duia damunt la pròpia carn els senyals de la ferocitat humana, blanc de tota mena d'escarnis, les llàgrimes representen la reacció més espontània.

I, no obstant això, Jesús es gira i corregeix les dones. Deixa traslluir una mena d'enuig. Com si digués: «Preocupeu de les vostres coses». Per què?

Penso que és una afirmació ben natural fruit de la desproporció. Desproporció entre el sofriment i les llàgrimes, entre el dolor i el consol, entre el que ell sent «dins» seu i el que els altres entenen des de fora, encara que tinguin les millors intencions.

És com una advertència per a tots aquells que s'acosten al dolor humà, un advertiment perquè ho fem de puntetes, amb cert pudor, amb sentiment de respecte i d'adoració infinita cap a un misteri que mai aconseguirem entendre del tot.

Les nostres profanacions del dolor dels altres són essencialment de dos tipus.

1. A través del costum. No hi ha res més trist que tenir durícies davant el sofriment dels altres.
2. A través de les paraules. Qui no ha «tastat» l'angoixa davant segons què, parla amb lleugeresa i superficialitat del dolor. És fàcil d'explicar el dolor dels altres. És fàcil acceptar serenament el sofriment. Però el dels altres...

Però ai, com perden sentit paraules de generositat i obediència quan qualsevol creu insignificant obliga als qui aconsellen a donar exemple de generositat, de despreniment i d'obediència!.

Senyor, necessito que augmenteu el respecte que he de tenir envers el dolor dels germans. Necessito ser més discret envers el seu sofriment.

Feu que no m'atansi mai a una persona que pateix, amb tarannà poc hàbil i maldestre o amb paraules buides.

Ajudeu-me a atansar-me al dolor del germà amb sentiment de respecte, com si em trobés davant d'un misteri.

Feu-me entendre que Vós teniu necessitat no de paraules, sinó d'algú disposat a compadir, és a dir, a patir junts.

NOVENA ESTACIÓ: JESÚS CAU PAR TERCERA VEGADA

Us adorem, Senyor, i us beneïm...

MARC

Un altre cop ensopega i cau a terra.

És la caiguda de l'innocent que es fa culpable per tots, mentre tots els veritables culpables es tenen per innocents.

«Al qui no havia pecat, Déu el va fer expiar els nostres pecats perquè nosaltres, units a ell, rebem la salvació de Déu».

Aquesta caiguda, doncs, més que conseqüència de les culpes és conseqüència de l'absència de culpables. El món està ple de crims, de defectes de tota mena, de brutícies. Però pel carrer només trobem jutges. Falten culpables.

I a ell, l'innocent, que es declara culpable, la hipocresia descarada de molts culpables que diuen que no «fan res dolent», el fan caure a terra.

ACTUALITAT

El nostre instint de jutjar, de condemnar des de la tribuna de sentir-nos virtuoses. El nostre «fàcil escandalitzar-nos» per les culpes dels altres. La por que ens fa entonar amb convicció el «mea culpa».

Conec persones ben cristianes que sempre s'excusen de qualsevol responsabilitat. Em temo que aquests plançons de fariseus, a força de no ficar-se mai en res, tampoc «es ficaran» en el Regne del cel.

Senyor, un seguici format només per tres culpables camí del calvari és, donades les circumstàncies, un seguici ben raquític.

Jo també vull unir-me al grup.

Guariu-me de la hipocresia que em fa sentir-me millor que els altres.

Feu-me sentir responsable de tot i de tots. És a dir, simplement cristià.

Senyor, quan busqueu un culpable d'alguna cosa, de qualsevol cosa, veniu també a trucar a casa meva.

DESENA ESTACIÓ: DESPULLEN JESÚS DAVANT LA GENT

Us adorem, Senyor, i us beneïm...

MARC

«Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, van agafar el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat, i també prengueren la túnica. Però la túnica era sense costura, teixida d'una sola peça de dalt a baix, i es digueren entre ells: No l'esquincem; sortegem-la a veure a qui toca»

El repartiment dels vestits pressuposa que Jesús, abans de ser crucificat, el van despullar. És una conseqüència de l'«anonadament» iniciat en l'encarnació. «Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament de la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res».

En realitat, tot el que li treuen, li arrenquen, ja ho havia ofert abans.

Ell mateix havia declarat: «Ningú em pren la meva vida, sóc jo que la dono lliurement».

ACTUALITAT

També nosaltres som còmplices del gest brutal dels soldats quan:

- Traiem a algú la seva dignitat amb les nostres xerrameca, xafarderies, maledicències, sospites, insinuacions.
- Quan tractem a les persones com a coses, les instrumentalitzem, i ens aprofitem d'elles.

- Quan trepitgem la intimitat dels altres.
- Quan no sabem guardar un secret, una confidència.
- Quan classifiquem, etiquetem a la lleugera, sense esbrinar la veritat, sense estimar.

Senyor, feu-me entendre que l'acció més vulgar que puc tenir és la d'entrar a sac en el misteri d'una persona.

Feu-me entendre que, quan m'acosto a una persona sense un sentit de respecte profund, la profano, la buido, la despullo del misteri. «Treu-te les sandàlies dels peus, que el lloc on ets és terra sagrada»

Qualsevol persona és un ésser «habitat», un tabernacle. I qualsevol ofensa a la seva dignitat és profanar un «lloc Sagrat».

Senyor, no permeteu que maltracti el misteri.

ONZENA ESTACIÓ: JESÚS ÉS CLAVAT A LA CREU

Us adorem, Senyor, i us beneïm...

MARC

«Quan arribaren a l'indret anomenat la Calavera, hi van crucificar Jesús amb els criminals, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra».

Ja ens hi hem acostumat. Els claus, el martell, la creu. Jesús estès a sobre. Però devia ser un espectacle horrible. Els evangelistes el narren amb ben poques paraules.

Heus ací, plantat enmig del nostre món desolat, l'arbre amb el seu increïble fruit.

ACTUALITAT

Penso particularment en els malalts clavats durant anys i anys a la immobilitat. En tots els qui pateixen sense trobar sentit al seu dolor i sense remei, com ara els infants.

Penso en la por que ens fa comprometre'ns en favor dels febles, dels oprimits. En la nostra incapacitat per prestar la nostra veu als sense-veu.

Senyor, doneu-me el coratge d'orientar la meua vida cap a la força de la feblesa i la bogeria de la creu.

He de deixar de considerar-me «important», si de veritat vull aportar res a la humanitat. He de deixar de considerar-me indispensable.

Claveu-me a la creu de la pobresa, l'ocultació, la feblesa, la «inutilitat».

DOTZENA ESTACIÓ: JESÚS MOR A LA CREU

Us adorem, Senyor, i us beneïm...

MARC

«Jesús, llançà un gran crit i va expirar»

La Paraula, en la creu, es fa crit. La Paraula, nascuda en el silenci de la nit, mor amb un crit. Però encara no s'ha acabat l'inventari del que li queda per donar. Queda un últim deute per pagar. El que li estan fent els homes... Ha vingut a expiar els pecats de la humanitat. I no s'ha d'excloure aquesta última culpa. «Jesús deia: Pare, perdona'ls, que no saben el que fan». És el regal d'una absolució plena.

Encara li queda la seva mare. «Al costat de la creu de Jesús hi havia la seva mare...». I no dubta en regalar-nos-la.

La missió de Maria no ha acabat en el calvari. Se n'haurà de preocupar de tots nosaltres.

I un últim regal. Es tracta, ni més ni menys, que d'un lloc al paradís. I... l'aurèola de la santedat es col·locarà damunt el cap d'un dels lladres.

Una absolució, la mare, un lloc al paradís. Ho ha donat completament tot. Ara ja pot morir. I serà el do suprem. «Llavors inclinà el cap i va lliurar l'esperit»

ACTUALITAT

Cap estació és més actual que aquesta. Perquè cap esdeveniment és més actual que la mort. Algú s'està morint en aquest instant. Al propi llit o en un hospital. Pensem uns moments en tots els qui moren avui.

També nosaltres podem causar la mort a algú. Podem matar-lo en la seva qualitat de germà, de germana, negant-li el perdó.

Cops baixos, venjances subtils, ressentiments, rancúnies, indiferència ostentosa, tots són «atemptats» a l'amor, i, per tant, a la vida. Quan nego a algú un lloc dins el meu cor, li nego el dret a viure. Negant l'amor, el perdó, la reconciliació, trec la vida.

Senyor, tinc necessitat de passar força estona sota la teva creu per aprendre què és l'amor. I, sobretot, quin és el seu preu.

L'amor, en efecte, no calcula. Paga. Només l'egoista és un inútil en la vida, encara que els seus miserables comptes quadrin.

La meua vida és inútil si és inútil en amor.

TRETZENA ESTACIÓ: ENTREGUEN EL COS DE JESÚS A LA SEVA MARE

Us adorem, Senyor, i us beneïm...

MARC

«I a tu, una espasa et traspasarà l'ànima». Ella que li havia donat la vida, ara el rep mort.

En aquesta estació seria millor apartar-se. No destorbar. Respectar aquell dolor. No fer d'intrusos amb la nostra presència.

ACTUALITAT

És l'estació dels qui no suporten la seva sort i se separen de la creu. D'aquells que ja no poden més. Aquells que no troben un motiu vàlid per a viure. Que no tenen esperança. Que ja no esperen res. Que no accepten una situació concreta. Que no s'accepten. Els suïcides.

Les infidelitats de qualsevol mena. Els que se'n van...

Senyor, feu que entengui que jo em «sostinc» quant em «sostenen» els claus. Els claus de la coherència, del sacrifici, de la convicció, de la trobada amb tu en la pregària, de l'amor.

Sí, la meva fidelitat depèn de la profunditat amb que em penetrin els claus. I són claus, que quedi ben clar, que «sostenen» la vida, no la mort.

CATORZENA ESTACIÓ: LA SEPULTURA DE JESÚS

Us adorem, Senyor, i us beneïm...

MARC

«Vingué Josep d'Arimatea, membre distingit del Sanedrí, que esperava també l'arribada del Regne de Déu, va gosar entrar a veure Pilat per demanar-li el cos de Jesús. Pilat es va estranyar que ja fos mort i féu cridar el centurió per preguntar-li si això era cert. Informat pel centurió, va permetre a Josep que s'endugués el cadàver. Josep va comprar un llençol, va baixar Jesús de la creu, l'embolcallà amb el llençol i el va dipositar en un sepulcre que havia estat tallat a la roca. Després va fer rodolar una pedra davant l'entrada del sepulcre».

En el rostre d'aquells personatges sembla que es pot llegir: «Tot va acabar». Però algú no es resigna a marxar: són dues dones «Maria Magdalena i Maria, mare de Josep, que miraven on el posaven».

El fet és que es queden allà, prop del sepulcre.

Quedem-nos també nosaltres amb elles, deixant que els altres se'n vagin pensant-se que, per fi, tot s'ha acabat.

Per a nosaltres aquella tomba pot ser el «principi».

ACTUALITAT

Sepultem al Senyor quan ... l'amaguem. Quan l'emascarem amb els nostres compromisos, els nostres tripijocs, les nostres «reduccions».

Quan posem en circulació una imatge deformada, en lloc de l'autèntica.

Quan la nostra vida, en comptes d'estar sota el signe de la transparència, l'amaguem sota el signe de l'opacitat més depriment.

Quan, en comptes de donar un testimoni d'alliberament, ens amaguem darrere la pedra sepulcral.

Senyor, concediu-me l'obstinació de l'esperança.

Vull que la meva vida cristiana sigui «signe» d'esperança per a tots.

Vull assegurar als germans el «servei de l'esperança».

No mirem més la tomba, mirem-nos a nosaltres: aquí hi ha el Crist! Mirem-nos amb amor, saludem-nos amb alegria, servim-nos com a germans i anem al carrer a anunciar la Bona Notícia que el Senyor és amb nosaltres.